

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Terezy Matuškové v právní věci

žalobkyně: **Deltasys, s.r.o., IČO: 27661903**
sídlem Loosova 355/12, 638 00 Brno
zastoupená daňovým poradcem Ing. Radkem Lančíkem
sídlem Divadelní 4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2024, č. j. 11922/24/5100-41456-713375,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj („správce daně“) doměřil dne 6. 6. 2019 žalobkyni daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013 („dodatečný platební výměr“). Jelikož tato daňová povinnost nebyla uhrazena, přistoupil správce daně k zajištění její úhrady nařízením daňové exekuce příkázáním pohledávky z účtu žalobkyně, a to na základě exekučního příkazu ze dne 8. 9. 2020, č. j. 4032898/20/3003-80050-711753 („exekuční

příkaz“). Nedoplatek byl v plné výši uhrazen, správce daně proto vydal dne 12. 1. 2021 rozhodnutí o zastavení daňové exekuce, č. j. 51681/21/3003-80050-711753.

2. Proti exekučnímu příkazu se žalobkyně bránila žalobou, v níž namítala nedoručení exekučního příkazu svému zmocněnci. Zdejší soud pak tuto žalobu odmítl pro opožděnost usnesením ze dne 26. 9. 2024, č. j. 29 Af 5/2023-46.
3. Jelikož Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru rozhodnutím ze dne 20. 4. 2023, č. j. 4 Afs 270/2021-105, vydal žalovaný dne 5. 5. 2023 nové rozhodnutí o odvolání, č. j. 150/97/23/5200-11431-713246, kterým dodatečný platební výměr změnil tak, že snížil doměřenou daň, a také související penále. V návaznosti na toto nové rozhodnutí vydal dne 26. 5. 2023 správce daně také rozhodnutí o výši exekučních nákladů, č. j. 298/46/94/23/3003-80050-713241 („rozhodnutí o exekučních nákladech“), kterým exekuční náklady původně vyčíslené v exekučním příkazu snížil (v návaznosti na snížení doměřené daně) z 61 620 Kč na částku 34 544 Kč.
4. Proti rozhodnutí o exekučních nákladech podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaný rozhodl dne 9. 4. 2024, č. j. 11922/24/5100-41456-713375 („napadené rozhodnutí“). Výrok I. rozhodnutí o exekučních nákladech změnil tak, že stanovil exekuční náklady ve výši 27 664 Kč, a ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

5. Proti posledně uvedenému rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu. V ní namítala nezákonnost proběhnuvší exekuce, jelikož exekuční příkaz nebyl doručen jejímu zmocněnci. Plná moc udělená zástupci žalobkyně „v rozsahu daně z příjmu právnických osob za rok 2013“ se vztahuje také na placení této daně. Tento rozsah ostatně uznával i správce daně, pokud považoval za řádně podané některé písemnosti podané právě zástupcem žalobkyně. Správce daně byl tedy povinen doručovat písemnosti zmocněnému zástupci, a jelikož tak neučinil, je exekuční příkaz neúčinný, nevykonatelný a celá exekuce nezákonná.
6. Žalobkyně odkazovala na řízení vedené zdejším soudem pod sp. zn. 29 Af 5/2023, v němž namítala, že jejímu zástupci byl exekuční příkaz materiálně doručen nejpozději dne 9. 2. 2023. Žalobkyně však exekučované částky zaplatila na základě jí doručeného exekučního příkazu ještě před tím, než byl exekuční příkaz doručen jejímu zástupci. Uhradila tedy částky dobrovolně mimo exekuci, a žalovaný po ní proto nemůže požadovat úhradu exekučních nákladů.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný setrval na svém právním názoru a odkázal na napadené rozhodnutí. Daňová exekuce byla provedena oprávněně, resp. nebyla prohlášena její neoprávněnost. V souvislosti s jejím nařízením vznikly náklady, které byla žalobkyně povinna uhradit. Žalobkyně však námitkami brojila proti samotné zákonnosti daňové exekuce, nikoliv proti exekučním nákladům. Žalovaný nebyl oprávněn zkoumat zákonnost exekuce, ta byla posuzována v rámci řízení před zdejším soudem vedeným pod sp. zn. 29 Af 5/2023. Ze skutkového stavu pak vyplývá, že předmětné částky byly vymoženy exekučně, nikoliv uhrazeny dobrovolně.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba není důvodná.
9. Podle § 182 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, je exekuční náklady povinen hradit dlužník, pokud daňová exekuce nebyla provedena neoprávněně. Podle odst. 4 uvedeného

ustanovení stanoví výši exekučních nákladů správce daně exekučním příkazem nebo samostatným rozhodnutím.

10. Správce daně doměřil žalobkyni daň z příjmu právnických osob za rok 2013. Jelikož nebyla řádně uhrazena, přistoupil k jejímu vymáhání. Vydal proto exekuční příkaz, kterým zahájil exekuční řízení, a po úspěšném vymožení dlužné částky toto exekuční řízení zastavil. Do řízení však vstoupil Nejvyšší správní soud, na základě jehož rozsudku žalovaný snížil původně doměřenou daň z příjmu právnických osob za rok 2013. V návaznosti na tuto změnu pak správce daně vydal napadené rozhodnutí, v němž změnil výši exekučních nákladů, původně stanovenou exekučním příkazem, aby odpovídala zákonné výši podle § 183 daňového řádu.
11. Jednotlivá ve věci vydaná rozhodnutí spolu nepopíratelně souvisejí, neboť se týkají jednoho exekučního řízení. Jedná se však o samostatná rozhodnutí, která není možno zaměňovat. Je proto třeba důsledně rozlišit, co je v této věci předmětem řízení. V tomto řízení je totiž napadeno rozhodnutí o exekučních nákladech, jehož předmětem je pouze stanovení exekučních nákladů.
12. Podle daňového řádu je exekuční náklady povinen dlužník hradit vždy, pokud nebyla daňová exekuce realizována správcem daně neoprávněně. Oprávněnost či neoprávněnost exekuce se odvozuje z důvodů pro zastavení daňové exekuce, přičemž v režimu daňového řádu se bude o neoprávněnou exekuci jednat zejména v případě důvodů pro zastavení dle § 181 odst. 2 písm. a), a v určitých případech písm. e). Tedy že pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky, případně že zaniklo právo vymáhat daňový nedoplatek. V tomto případě však správce daně zastavil daňovou exekuci podle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu, neboť uhrazením vymáhaného nedoplatku odpadl důvod, pro který byla exekuce nařízena. Z této skutečnosti nijak nevyplývá, že by se jednalo o exekuci neoprávněnou.
13. Žalobkyně pak v žalobě namítala výhradně vadné doručování exekučního příkazu – žalobní námitky se tak zcela mýlí s předmětem řízení. Soud se v tomto řízení mohl zabývat výhradně rozhodnutím o exekučních nákladech a nebyl oprávněn posuzovat námitky žalobkyně směřující proti exekučnímu příkazu. Exekuční příkaz je samostatným správním rozhodnutím a žalobkyně se proti němu mohla bránit správní žalobou, v níž mohla a měla namítat všechny případné vady s tímto rozhodnutím související. Pokud podle žalobkyně exekuční příkaz trpěl těmito vadami, měla je včas namítat v rámci příslušného řízení vedeného zdejší soudem pod sp. zn. 29 Af 5/2023. Zdejší soud však žalobkyni podanou žalobu usnesením odmítnul pro opožděnost. V takovém případě je třeba exekuční příkaz považovat za pravomocný a zákonný.
14. Jelikož ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalobkyně žádné námitky nevznesla, nezbyvá soudu než uzavřít, že se jednalo o exekuci oprávněnou, a že žalovaný stanovil povinnost úhrady exekučních nákladů v souladu se zákonem.

V. Závěr a náklady řízení

15. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“).
16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo

na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. srpna 2025

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu